

سوگ خُونونے زفا تے

(بخش دوم ترجمہ دری)

از کتاب گرامر زبان شغنائی

توپچی بخت بیکف

برگرداننده از سریلیک به دری: سرورشاہ ارکان

ادارہ نشرات سیمای شغنائی

شہر کلگری- کانادا

جون ۲۰۱۸

پات بناہ-ت وے ارھی پُخ

در سالہاے سال در وختہاے وخت، فُڈج نہ-فُڈج (یے ؟) پات بناہ فُڈج. دے پات بناہ-ند-پن ارھی پُخ فُخ؛ بیو خدیر، بیو مڈنچ-ات بیو فشتیرک.

بعد-ے خوند سال-پن غلہ ست، پات بناہ در فکرے وبف رپن-ڈند سُنْت. لود-ے کو وُز اس-کہ مپفرد رپن ڈھم اِدے، مپف-ارد خوش فین ات زبا پے مو آزارے مہ-کینن.

بعد مپف-آ خو وُزیرپن-ات، اقسقالپن-ے جھم چو خو لودے: ای وُزیرپن ات اقسقالپن، مو-ند تمہ قتے یے مُصلحت، مو-ند-پن مو پُخپن رپن-ڈند-ارد سیخ، اما وُز نہ-فہم وبف-ارد اس-کہ رپن ڈھم، وھڈ مس غل در بارہ یے دے مو-رد یے چیز-اب نہ-لوقپن. تمہ شیچ مو-رد لوقپت: وُز اس-کہ-یت خہ-وخت وبف-ارد رپن ڈھم. یے وُزیر مجبور سُنْت خو، لودے اِدے: ای پات بناہ یے عالم، تو-رد لازم اِدے فکٹ اهلے بنہر بٹمنی جنغ تہ خو لو اِدے چھی بنہر-گبنتہ-یت دگہ مملکتپن قانون-ات قایدہ خہ فہمت، کو آدم تر مو ڈربار یاڈد، مو-ند وے قتے مُصلحت.

پات بناہ-رد ید گھپ خوش بیت، دبف-ے چود رخصت. سحرکئی سُنْت خو جھرچے-(ی) ے رماد: اِدے فکٹ خلق مملکت-ارد خبر ڈید اِدے چھی بنہر-گبنتہ-یت جھون گبنتہ خہ تر پات بناہ دربار یاڈد، پات بناہ-یند وے قتے مُصلحت.

ھر چھی دے مُصلحت-اند وے معماپن خہ فہمت خوند ہزار دینار-ات طلا وے-رد پنعلوم ڈید. جھرچپن-پن سُنْت دے پات بناہ پیلون-پن تمومے بنہر-اند قیود. ھر خوند سوداگرپن-اِدے وھڈ-پن تر سوداگرے خہ فُڈ جھم سُنْت. دبف سوداگرپن درون یے چوپون بچہ فُڈ اِدے، ید مس تر پات بناہ دربار روون سُنْت. ک-اِد غڈہ خو داد-اند بیو دوند فُڈ. روزا دے تھت لود-ے: رپن، ید مآس پُخ مس غلہ سُنْت دے-رد دگہ کسب آدم فربد اِدے لھک اس مے چوپونے خلاص سود. تو چیز دے-ندے لوقے؟ یہ لود: بشھند.

یو لود: ای رپن خہ سود اِدے یے سوداگر قتے، دے ہمراہ کیم. خوند بنہرات مملکتا ید خو خیم قتے وینت وبف قایدہ-ت قانون فہمت ات، دے عقل مس پورہ سود ات، سوداگرے مس خو اُخمند کینت، شاید اک-دے-تیر یے علمے، یے ہنرے خو-رد زبزد ات خو زندگی آیندہ فھرڈپد.

وے رپن لود: تو اختیار ات، اما ید لپ قین.

وے سحر چوپون اندوید ھر چیز-ے خو عمر-اند جھم خہ چود، زابنت-ے خو سُنْت تر امون اللہ نوم سوداگر خبز. امون اللہ پک-دس سوداگر فُڈ اِدے دے مالے دینا لگ ڈاڈج. چھل-پنجا غلام ات کنیخ-ین-پن وے-ند فُڈ، صد-دوصد بنٹنر-اب-پن وے-ند فُڈ.

چوپون دبذ تر وے خبز، سلوم چود، یو دڈ-ے پببخت دے: چیر-ات یت؟ ید دے خو مددعایے وے-رد لود، خو دڈ قرار چود. امون اللہ خبلے فکرون سُنْت خو دڈ راضے سُنْت، لود-ے خو بشھند، سہ خو پُخ تر مو خبز باز اِدے سحر-تہ مو کارون تر پوند ڈپد.

یت خو رپن-ے رماد وے انجومات-ے چود خو، ازبند-ے وے زابنت خو، سُنْت تر امون اللہ خبز. وے-رد-ے وے خو پُخ بشھند-اب سپارت خو، دڈ تر خو چید توید، دڈ-پن بنٹنرین اندوزد خو، آستہ-آستہ-یین روون سُنْت.

خلاصہ پک-اِد اِدے ید غڈہ خوند سالے دے سوداگر قتے نیرد خوند عجایبات-ے وینت. دے کار قتے مس بلد سُنْت. دس دبف قتے اُخمند سُنْت اِدے وھڈ-پن مس بی وے تر یے جا سِنَاو نہ-فھر-ڈاد. بعد اس

دے یو لب خبن جسور-ات پهلون سٺ. وے عقل دارے-یے مس اس دٻف آدمبن حیرون چو. خوند جا-ندے-یے کارون از دزدبن خلاص چود. دے جسورے جھت دے(دیے^۲)خو-رد پُخ زابنت.

سال-ت ماہ-بین نرجهد-ات وھڈ-بن مس اس دے سفر گنبت چو. وے بنهبن مس تر دے بنهر فریبت. سحرے یو غڈه ترخو داد خبز مس سنتاو فرصت نه-فود ات ید جهرچے مس دے پات بناه بیلون فکٺ-ارد معلوم چو.

امون الله خات دے غڈه-ره-یے بیوے خلات (چین^۳) زواست، وٻف-بن پنوید خو دگه سوداگر بن قٺے-بین چق-چق کنون تر پات بناه دربار روون سٺ. پات بناه دٻف-ے استقبال چود، هر یکے دٻف-ے جایے مناسب-تے نٻڈد، خو گھنبت تر وٻف اِدے: ای سوداگر بن، تمه-یبت فک مملکتبن نبرج، کارین-ات واقعہ ینے عجایب-بت وینچ، اس خوند سختیبن ات، نرمیبن-یت نرجیخ. وُز-ام دوند جھت تمه قیود اِدے، یے کلتہ ضلول مو پر-اندے وینچ.

مو-ند-بن ارھی پُخ، تمه-بن وھڈ اره ٺیر شیچ به بلاغت فریبت، وُز دٺ خواهبن کٺم اِدے یک-جای-ابٺ وٻف کتخدای کٺم تمه شیچ اگه وُز خو خواهبن-تے وٻف کتخدای خه کٺم، وھڈ زبا ممکن ناراضے سبن. یست یو بیو لوٺد اده چیز-ارد-ات مے یے فراد-ارد خوشرویدے ربن ڈاد-ات، مو-رد بی زب-دے. وھڈ خبٺ غل در باره یے ربن-ٺید یے-چیز-ابٺ نه-لوٺبن.

وُز-ام شیچ حیرون-ابٺ اِدے خه-رهنگ-ام؟ دس حیلہ دے-رد فرنداو درکار اِدے نه وھڈ آینده-ندے یکدگر قٺے خفه سبن ات نه وُز وٻف قٺے، دوند جھت-ام نُر تمه تر مے خو دربار قیود اِدے کو مو-رد-تہ چیز لوٺبت؟

دے-ندے-بٺ ات یم غڈه اس مے امون الله پهلے-ندے اندوید خو لوڈ-ے: ای پات بناه، ممکن یست اِدے یے سخن کٺم؟ یو پات بناه-ت وھڈ سوداگر خیل-بن اول تر بروتببن شونچ ڈاد خو، قرار-ین فا چود. پات بناه لوڈ اِدے، تو دل-اند هر چیز خه ٺید، لو. یو غڈه لوڈ: ای پات بناه، دے کار-اند یے علاج ک-اد، اِدے تو خو پڇبن قیو لو: ای فرزندین وُز خواهبن کٺم اِدے تمه کتخدای سبت خو بیو اس تمه مو جای-تے پات بناه سبت، وُز-ام موسفید سٺ، وُز نه-فهمم اِدے تمه خوشے(خواهبن^۴) خه-رهنگ، چه-تہ ٺید(ٺبت^۵) اما یک-اد لازم اِدے اره-ٺیر کتخدای سبت.

تمه شیچ اده بیوے دستے-یت، بیوے پاٺ خو-جه زبٺ خو، نبتیبت ساوٺت به نیت، تر یے طرف وٻڈت. هر-چه پاٺ تر هر جا دے ڈاد، ک-ازمند خو-رد ربن ٺیرت. بعد-تہ از وٻف زحمت خلاص ساوے. پات بناه-یت وے همراہین-ات وھڈ سوداگرین-بن یودند، دے غڈه گھپ بنڈ-ات فکٺ-ارد خوش یت. فکٺ-بن وے-رد آفرین باد لوڈ. پات بناه رماد-ے یے خلھتے مرصع وے-رد پنڇبن. خٺر دم بنهبن-ین ییدند به بزم نر زمت بعد-بن تايد.

پات بناه-یے آدمین رماد پس خو پڇبن، وے پڇبن-بن یت خو، ورافد-بن. یو لوڈ: ای فرزندین: وُز-ام موسفید سٺ، نسلے-یبت مو-ند تمه. دٺ وُز خواهبن شیچ کٺم اِدے خو زندگے-ندے اره-ٺیر تمه کتخدایم، دگه ارمون مو-ند نیت، تمه چیز لوٺبت؟ وھڈ-بن لوڈ اِدے مآش-ام راضے.

یو لوڈ اِدے: نی پس براییے وے ددے ناراضگے تمه-ند مه-سود زبا-ره، شیچ بیوے دستے-یبت رابنت خو، نبتیبت تر فچ، وُز تمه چسٺم-ات تمه به نیت تر یے طرف (پاٺ^۶) وٻڈت. هر-چه پاٺ تر هر طرف دے ڈاد ک-ازمند ربن خو-رد ٺیرت. وھڈ-بن لوڈ: راضے-یهم. بیوے(بن^۷) پاٺ-ات دسته-یبن زابنت خو پات بناه قٺے-یبن نبتايد. وھڈ-بن بعد وٻڈد. دٺ-بن سٺ خو پاٺبن سٺکیداو.

وے -خدیر-اند وے پاٹ ار وزیرے دست راست رُوز، وے مڈبج-اند ار اقسقال رُوز-ات وے فشتیر-اند ڈاڈج ار قِرمب بنای درون. وھڈ ڈیونین شیچ خوش ات یم فشتیرک خنیف ات خفہ، گھپ تر یے-چے نہ- ڈید، پات بناہ وپف ٹو پُخ-ارد وپف وزیر-دختر-ات اقسقال-دختر طلہیت خو دے اہل بنہرے قیود خو ووفد بنہب-ات مپٹ-ے سور چو. وپف-ے بہ تخت-ات-بخت نڈد-ات، یم فشتیرک شیچ ربڈج، نہ-فہمت اِدے خرہنگ کینت؟

خوندین دھڈ وے چود اِدے: تو شیچ مے بنہر-ارد خوش کئی-ت، مآش تو-رد طلہبم، یا نئی اسسرک-ات پاٹ وپڈ، یو نے. لود-ے نئی ورتہ شیچ یک-ازمند خو-رد رہن قریم اِدے مو پاٹ ارم خہ ڈاد. لودہن خنر، پس تو دل. ید غڈہ سٹ خو وے بنای درو وُجد سٹ. القصہ، ک-اس دے وے کار چہل بنبانہ-رُوز نرجہد.

دے چہلم مپٹ-اند-ات چوینت-ے اِدے یے دِقِیخ نبتوید. زور-ے ڈاد-ات بیت-ے وے چود. دہد ترم یے-لہف وروفد-ات یو محلہ رُبنایے سٹ. خو گرگنوبنہ-یے چوینت یمرد دوند لپ دقوسک یست اِدے اچٹ نہ-بافت. اول-ے بناج ٹوید خو، ازمند چے نبتوید سٹ. اما یے دقوسک-ے ازمند خو کھل سینت خو، لود-ے: ای جوونمرد، تو-ت دے دوند بنہب-ات رُوز مہنت خہ چود-ات خو خون-ات خہ خود، دوند جہت اِدے خو فرادھر رہنگ-تے یے رہن خو-رد فہرے.

تہم-ات شیچ ترود دپڈج نا امپڈ-اٹ مہ-نبتے. وُز-ام دقوسکین ملکہ، ہر چدوم تو-رد معقول خہ فڈ زے خو سہ تر خو چید. یو لود: وُز-ام رہن بنکود-ات دقوسک نئی. یہ دقوسکین ملکہ لود-ے ای جوونمرددوند ابلہ مہ فے، نخواہ، تو لو فے یدے مہڈ-ات وُز-ام حقیقے دقوسک، دے گمُون مہ کے. مآش-ام پریبن-ات دقوسک لقاب-اند-ام، ہر چدوم تو-رد خوش خہ قیبن زے خو سہ.

یو غڈہ بعد چہر دقوسک-ے زابنت خو توید تر خو چید. چود-ے وم جای خو، خُبت مس نوست اِدے خہ- وخت فبگہ سوڈ-ات وم چاست، اِدے یہ پری-یا نئی؟ پات بناہ-ت وے پخبن-ہن لود: یو غڈہ یے چیز-ے وے قِرمب-اند نہ-فود خو، شیچ نوشیچ. پات بناہ قیود-ے وے خو، لود-ے: ای فرزند، تو-ت خو-رد رہن نہ-فود-ات لہک شیچ وُز تو-رد ڈہم.

یو غڈہ لود نئی، مہ-طلہب، مو قسمت یک-ام فُڈج. وے داد خوند-ے وے لود اِدے یو ار فال نہ-خہفد. یو وے داد نہ-فہمت اِدے یو-یے خو-رد فورج، دے غڈہ-یے ازمند رخصت چود. یو توید تر خو چید. وم دقوسک-ے بنب بنفداو-تے وپڈ ار خو بت ات خوڈم وے نہ-یاد. یعنی بنب مو نہ-ژریرد.

برابر بنب-ارد-ے وے خورم یاد. خبلے بناقد-ات فا اگہ سٹ، ار وے بت ایک-دوند خُشروی غخ یست اِدے اس وم پیخ-تے یک-اد شلوہ پس رُوخ-اٹ راست منست-تے ڈید. چوینت-ے اِدے کو وم دقوسکین لقاب غل وم پہلے-ندے. یو شیچ اس خوشی-ب نہ-فہمت چیر کینت. باور نہ-کینت اِدے دے-تہ خو خُپم قننے وینت. فربنست اندوید خواہیں-ے چود اِدے وم لقاب شیچ جای کینت اِدے یہ وے رہن وے پرجو فڈ خو لود-ے: دس مہک-ے یو وے لہک-چود، دہد ار وم بت خو بناقدہن.

سحرکئی یہ وے رہن فا دہد ار خو لقاب خو جای خو چود اما ہر مپٹ یو ملال خہ فود، نُر ایک دوند خوش-ات خرم یست اِدے دلیل-اٹ نیست. آدمین وے ونین، حیرون-اٹ رسین اِدے یم چیز دوند خوش سُدج. ک-اد وے خوشی تر وے داد-ات فرادھر غور مس ڈاد خو حیرون-ہن سٹ.

لودہن کو دے-ند چیز سیر اِدے خوش ید خہ. کو آدم دے دہم-تے نیٹت. چند وخت دے-تے نرجید. مے غڈہ-ند شیچ مے رہن بنب خو لقاب لہکینت ات مپٹ فا پنیزد. یے مپٹ-ات یہ خواہیں-ے چود، اِدے خو کھل زہد. یو ازید دید اِدے یہ خو لقاب-ے پہلے-ندے لہک-چورج ات خو کھل خلاص کینت، ات پے

کِخار غل یاخ بُد. یم لود خو(کو^۴) چیز-ارد مو رِبِن دایم ار لِقاب درون فِد. لَهک ید مِس روئِنکار-اِب
مینت-ات مو داد-ات مو فِرادر مِس دم وِنین.

دے چورت-ے ڈاد، خو خواہنیں-ے چود اِدے وم لِقاب شیچ قهپ ڈید، خو پِننود پے خموج اِدے لَهک ٹود
یو. یودند-ے یو غدہ وم لِقاب زابنت-ات یہ جغغست-ے ڈاد اِدے ای بی عقل، تو چیر-ے، تو خات مو
در بلا دِس مہ-ک اما یو وم گهپ-ے نہ-نعوبنت خو، پِنننود-ے وم لِقاب پے یاخ. یو بُد

یہ خوند وے سرزنبیں-ے چود اِدے جای شتا سُن. لود-ے خو لپ گندہ-ت چو. عجا بست اِدے مَأش تار-
رہ بلا یادد. یو وم چار لود: غم مہ-کے پے-چیز-اِب تہ نہ-سود. چند وخت فا دے-تے نرجید. مردم مِس
اس وے رِبندارے خبر سُن. ید درک تر وے داد غور مِس ڈاد. یو وے داد-ارد عجایب-ے چود خو،
لود-ے خو یک بار سأم خو زَنر چِسُم، مو پُخ-ے کو خرہنگ رِبِن فورج.

پے مہب-ات یہ وے غدہ رِبِن-ے فا یاخ پڈ اِدے خو کهل-ارد بَنخ (گش^۴) کِبنت خو زَنند وے. بَنخ کش
سُن. یہ خو کهل-ے مِس خلاص چود-ات، درو خو کهل زَنند سُن اِدے دفی-ند رَحُست سُن خو، بیب
سُن.

بیب-سِد قتے-ب ک-ازبب بپگونہ چارک دبد. ید چارک وم خِسُر فِد. وم-ارد دوند فِرصت نہ-سُن، خو
کهل-اِب برین کِبنت. وم چار سحرک-اِب نبتویجت خو تویجت.

یو پات بناہ دبد خو، چوبنت-ے اِدے پایگہ-ند پے خو بروی اِدے پے طرف پیخ وم-اند آفتاب-ات بے
طرف مہتاب رهنگ-تے ت غل خو کهل زَنند. ووبن اس سر وے توید. چُر-تے ڈاد اِدے ید مو پُخ-ے
اس-کہ دم خورد فورج. ک-ازمند-ے طاقت نہ-چو خو، نبتوید خو توید سُن تر دربار. اس جمال وم
وے زَنر ووبن اس سر وے توید. سُن ترم خو، دہف خو وُزیرین-ے مِس قیود خو، وہف-ارد-ے دے
خو وینچن نقل-ے چو.

وہڈ وے فرادر پِن مِس اس وے رِبِن-قید-ات وم خوشرویے خبر سُن خو، خو داد تے-بین فریبیت اِدے
پد خہ-رهنگ مَأش-اند بی-زبب رِبنین-ات وے-ند وم-رهنگ-تے خُب صورت، مَأش داد خہ قیے، مَأش-
ارد دِس-گہ رِبِن فِرے خو ڈہ.

پات بناہ دہف وُزیرین-ات اقسقالین-ے جهم چو خو پببخت-ے وہف اِدے: خرہنگ کُنم. تمہ مو-رد چیز
مصلحت ڈبت؟ دِس مصلحت مو-رد ڈبت اِدے وُز دے خو پُخ پے پے ظرافیت فِرئیم-ات وے رِبِن خُب-
اِب فہم.

وہڈ-بین خیل-ے چُر ت ڈاد خو، لود-پن اِدے تو گهپ معقول-ات، اما دِس مِس روے-راستے بی عیب خو
پُخ وے رِبِن جہت زیداو تو-رد گندہ، پات بساہیین مِس تو تهنہ ڈبن، ات تو دِس الہ فِرے اِدے وے کار-
اند یو(بن) هلاک سود-ات تو تهم وے رِبِن فہر.

یو لود تمہ گهپ معقول-ات وُز تهم شیچ چیز کار وے-رد فِریم؟ وہڈ-بین لود اِدے پس پے کاجار وے
رمے یدے، یو ازود سود-ات اَز مہ-یادد.

وے-رد ید گهپ معقول وئنت خو، گهنت تر وہف اِدے مو-ند چیز کاجار بست اِدے وے فیداو قین-ات
وے خو پُخ پس وے رمیم؟ بیو اندوید اِدے: ای پات بناہ شیچ فُکٹ تو دولت-اند یست-ات پے چیز فیداو
لازم اِدے وے فیداو تو پُخ مہ فہر ڈبت ات هلاک سود. ید کاجار مادیانے چهل کرہ فیداو. پس وم ادہ خو
پُخ رمے.

پات بناہ-رد وے گھپ خوش وئنت. دہف- ے رخصت چود-ات رماد- ے پس خو پُخ. وے پُخ-ارد-بن لود اِدے تو داد تو قیود. ید غڈہ اول حیرون سُت خو، زبا-رہ آستہ-آستہ تر وے دربار روُن سُت. وے داد غل تو(خو ۲) تخت-تے-تہ یم غڈہ خاطر-پریشون-اب دد.

پات بناہ خیلے شیرین-زبونے-یے دے-رد چود خو، لود-ے: ای پُخ، تو-ت مو-ند، نازیونک اتہ، از فُکٹ مِس دوند-گہ-یت جسوردے. تہم مو پات بناہ-یے-ندے-یے-چیز-اب کھم نِس-ت، فقط یے چیز دوند، ید مادیان چہل کرہ. تہم وُز خواہیں-ام اِدے تَت از فُکٹ دونا-دے-یت جسوردے تو تہم وم قہر. شیچ-ادہ سہ خو تیارے کِن خو بئمنی تر سفر ڈے.

یو غڈہ لود بشہند خو، نبتوید خو خفہ-خفہ سُت تر چید. ید غڈہ پات بناہ-ند فشتیرک پُخ فُڈ. دے نہن نسل از پرین فُڈ، یہ لپ خبن دونا-یت عاقل فُڈ. ید غڈہ بعد از بدند نبتوید خو، اول سُت تر وم خو نہن خبز. تر چید دد-ات وے نہن چوئنت اِدے یو لپ خفہ.

لود-ے: ای پُخ، تو-ت چیز خفہ چہی تو آزار ڈاد؟ مو-رد لوف. یو دے خو حکایت-ے وم-ارد چو خو، لود-ے یدے مو داد مو پس مادیون چہل کرہ رمادج. وُز شیچ اچہ خو فکر سر-اب نہ-کِنم یہ کہ-درد-ات، خرہنگ وم فیداو لازم. دد-ام تر تو خبز یت.

لود-ے: ای پُخ، تو گھپ-ام فہمت-ات تو داد مقصد-ام مِس فہمت. تو داد-تہ تو قتے بر-قصت پلاست اِدے ناگ تو بہ یے ظرافیت ڈیے تو رہن بہ نکاحے خو کِنت. ات چیز ہلاج دے-رد. یو ہر-خوند فُڈ اِدے تو داد مگم وے فرمون اجراییے. بعد اس وے یو پات بناہ، ہرگون تو وے گھپ خہ گردنہے، پات بناہیں-تہ وے تہنہ ڈین.

پس وم مادیون ہر-چہے خہ سُدج یو غل زندہ-نہ-پیچ، وم انجیفاو اک-دس قین، اما تو بناج مہ-ڈپر. خب-ات چود اِدے اول-ات تر مو خبز یت مصلحت چے، اگہ ئی تو-ت مِس بہ یے ظرافیت فریچت.

شیچ نغور مو گھپ. سہ تر چید، خو انجومات تیار کے خو، خو یے گزہ-ند پھے زے، یے قارج-ارد زین-ات لجوم گہ-ت زابنت خو بعد-ات تر فلون طرف روون سُت. تیے-تہ-تیے-تہ چندین دہنت-ات، چندین بیابون-ات، بعد-تہ فرہیے تر یے مرغہ راز. وے مرغہ زار-اند بعد خو ویز-ولوم خمبنے خو، کِنے خو جای، یمند یے چنمہ، کو مرغہ زار تہم وم مادیون چہل کرہ جای.

مڈار-تہ سوڈ-ات یہ-تہ بئخ برئنت یاڈد. تہم-تہ یمند یاڈد خو بویے آدمین زاد-تہ فہمت. بعد-تہ وم چنمہ گھل-تے خبلے ورافخت خو لوؤف-تہ: اگہ صایب ہر-چہی مو-ند، فُڈ، یاڈد چل مو کِنت. تو تہم زین خو، کے وم چل. دد قرار کئی-ت یہ-تہ قا لوؤف اِدے اگہ صایب مو-ند خہ فُڈ، لجوم مو پے غنق ڈید.

تو تہم زین خو، لجوم زے خو ڈہ وم پے غنق، ف-تہ لوؤف اِدے اگہ صایب مو-ند خہ فُڈ سوار مو سوڈ. تو تہم وے گزہ-ندے-گہ پھے زے خو، سہ سوار وم-تے. بعد-تہ قا یہ لوؤف اِدے اگہ صایب مو-ند فُڈ، روون مو کِنت، تو تہم روون وم کے، اما یہ-تہ نہ-چیمت. تہم قمچے وم ڈہ. وے-تے-گہ-پے دے-نہ-چیمت، تو-ت تہم وے گزہ-ندے پھے برنئرد خو وم مہغز-ارد.

یہ-تہ دد پرا ڈد-ات وم بخبن وم دہم-تے. فہمت-ات-آئی؟ یو غڈہ لود: فہمت-ام.

دد تر خو چید، یت خو رہن-ارد-ے دے خو نقل-ے چود. یہ-یے لود: وُز-ام اک-تہم-اب تو-رد لود: مو لقب مہ-وہڈ. شیچ مگم خو داد بہ دل کِنے.

وے رِبَن وے-رد کلچہ-مُلچہ پِخت خو، سحرکئی-یے بنهب-اٹ وے آگہ چو خو، لود-ے عینے تیداو. یو اندوید، خو پُخ-ے زناد، اوقاتے خو، (خو^۲) نبتوید، وے گزہ-ند-ے پھے-گہ ڈاد خو پینکوفہ-ندے خو، سوار سُنّت خو، رو بہ بیابون-ے وِڈ فارج.

القصہ، چندین دبتا-یے ڈاد، چندین بیابون-یے ڈاد، اس تبتنگے تبتنه سُنّت، اس گُبتنگے گُبتنه سُنّت، اس مرکبے رو پیادہ سُنّت-ات بیابون-ے کنتہ چو. یت تر یے جای اِدے، یمند یے مرغہ زارے وسیع، ید گل-ات گلزار وے درون-اند چمن-چمن موج ڈید، دے پرندہ تو خہ چسے، ید فکٹ عجایب-ارد اِدے وِڈ رهنگ-تے-یے غل ید غدّہ خو عمر-اند وے خو مملکت-اند نہ-وینچت.

دے مرغہ زار مِڈبہ-اندے یے چنمہ فُڈ وم گرگنوبنہ یو سفّہ یک-دس بلهند اِدے، یے-ساخت وے درون-اند دے دبد، بپست-تہ. یم غدّہ یت ار وے مرغہ زار دبد خو، ویز ولوم-ے خمبنت، خات خو فارج-گہ-یے یمند جای چو خو نوست. ید بنهب نرجهد-ات مِبٹے دے-تر پیرا یت، دم مِبٹ-ے مِس مذار-پُخ نوست یمند-ات چوبنت اِدے شیه (شنگہ^۲) سُنّت".

تر خو پهلے یے چوبنت اِدے یے جونور اس فُرخ خلدے-ت، اس قچیر غلدے پرا-پرات چهل-گہ بُخ وم دم-تے-ت فیلے مسّت رهنگ-تے-بین تر مم چنمہ خبز یت. نزدیک دے یت خو بُیے آدم-ے فہمت. بعد یت خو دم جسمہ-گهل-تے وراقُد.

وہڈ وم بخبن-پن تق سُنّت خو وراقُد-پن ات یہ خبن-اٹ-ے لود: هر-چھی مو صایب فُڈ یاد مو چل کبنت. یم غدّہ خو نهن گھپین-ے خو بیاد انجوقُد خو، جُلقت زبُڈ، یت چل-ے وم چو، بڈند-ے مس وم-تے نِبُڈد خو وروقُد. یہ فا لود-ے اِدے هر چھی مو صایب فُڈ، لجوم مو پے غنّف ڈید. یم غدّہ فا اندوید، لجومے زابنت ڈاد-ے وم پے-غنّف خو وروقُد. یہ فا لود-ے اِدے هر چھی مو صایب فُڈ سوار مو سؤد.

یو فربنست زبُڈ وے گزہ-ندے پہ-گہ-یے زابنت خو زبُڈ، وم-تے سوار سُنّت. خوند پابنہ کبنت، اچہ اس خو جای-تے یہ نہ ووخت. قمچے-یے ڈاد، یہ وے-تے مس نہ-ووخت. بعد-ے وے گزہ-ند-ے پھے زابنت خو برنبرد-ے خو دے ڈاد-ے وم مهغز-ارد، یو پھے خلاص سُنّت خو ار وم پیخ پست ڈاد.

یہ لود-ے اِدے چس خرهنگ زور، یکبار پرغستاو-تے-یے مو مهغز مو غنّف-ند وِڈد. بعد-ے تل-تل ریزد خو، آستہ-آستہ روون سُنّت-ات وم بخبن وم دهم-تے.

خلاصہ انجھف ام از پات بناہ وِڈ. وے رُوژ اِدے یم غدّہ اس چید خہ توید، یو خواهنس چود اِدے تر وے ین خبز سؤد. اما یت تر وے چید دِقے خبز خو خوند-ے وے سر-ات-بر-سکود-اِدے، وے دِقے-یے اس یے جا نہ-فود.

علاج-گہ نہ-رِبد. رماد-ے ژیزن باردونین فود خو، وے محلله گرگنوبنہ-بین یاخ ڈاد. یو یاخ بُد-ات زبا-بین چوبنت اِدے وے برجن-ین دوسک-اٹ مس گهرم نہ-سِخ یو پات بناہ حیرون سُنّت خو رِبد.

یم غدّہ دم مادیون چهل کره-تے سوار-ات تر خو داد ملک فریبت. ید اهل بنهر-ے چوبنت-اِدے اس دهنبت-اٹ گردے غلّہ پیڈا سُنّت. خیلے-بین دقت چود-ات نہ-فہمت-پن اِدے ید چیز بلا. یے-لہف-ین لود اِدے تر مائش ملک-ے دُبتنم هجوم چود. یے-لہف-پن دِگہ خیل تعبیر ڈاد.

ات در بارہ یے دے غدّہ-بین فکہ دس لود اِدے یو ترپد مود، یا یے-چیز-ے وے خود. بشهندین چوبنت اِدے یے آدم یے جونور-تے سوار-ات چهل جونور بچہ وِڈ دهم-تے-ت یت-ین. فہمت-پن اِدے ید پات بناہ پُخ-ات دم مادیون چهل کره-یے فود اِدہ.

پات بناہ خو قصر-اند بی غم-ابن نوسچت ازید-مین دبد اِدے: ای پات بناہ، مبارک فِد، تو پُخ مادیون چهل کرہ قتے یت. نبتے اِدے خو پُخ پرادے سہ، دے-ندے-ات پات بناہ-یے خو وُزیرینت ہمراہ بن جہم چودادے فا یے-چیز-گہ مصلحت کِنین. مَأس چیز-گہ خبندے کار دے-رد بِنکر-اُم اِدے یم مے پیڈ-گہ ازم زندہ گنبت مہ-کِنبت. چھی-یے-چیز-گہ حیللہ فہمت.

یو بیو فا اندیود خو لود-ے-پد-ے: ای پات بناہ هر چند اس دم یگم خطر خلاصے خہ فِد، اما اس دُیم وے-ند خلاصے نبت. مے پیڈ-گہ تر تو خبز دے یت، تو وے پس دپکے چارمنگوبن رمے. وم فیداو-تہ یو نہ-فہرڈد-پات بناہ-رد ید گھپ معقول وئبت خو، دپف-ے فا رخصت چود. یو غَدہ یت، خو داد-ارد-ے تعظیم چود خو، لود-ے: ای پدر بزرگوار، تو فرمون-اُم اجرا چو.

وے داد وے خیلے شہباش-ات بارک اللہ-ے-یے لود خو رماد-ے اس خو آدمین خلہتے مرسہ-یین وے-رد فود خو پِنوید-بن. بعد-ے خو پهلے-ندے وے نبدد، خو، دپف وُزیرین-ات ہمراہ ین-ے مَس فکٹ قیود. یمند-ے ضیافت وپف-ارد رماد خو بعد-ے خیلے-گہ خو پُخ تعریف چود.

بعد ید غَدہ شہب سَت تر خو رِبِن خبز، یہ وے رِبِن-ے دے-وے داد کاربن فکٹ وے-رد نقل-ے چو. دے غَدہ زارڈ اس دے کار لپ ملال سَت. وے بُمَنی پِبِنینک-ارد فا وے داد-ے وے قیود.

بعد تر خو داد دربار فریبت، دبد سلوم-ے چود خو وروقد. وے داد لود-ے پدے یے وظیفہ-ت پهلونِبِن رهنگ-تے اجرا چود-ات، وُز شیچ خواہن کُنم اِدے مو-رد دپکے چارمنگوبن فہر. یو غَدہ لود خو هر-چیز تو حکم خہ فِد وُزمگم اجرای اُم.

یو غَدہ ازبند نبتوید خو، فا سَت تر وم خو نهن خبز، یہ لود: ای پُخ، چیز-ات خفہ؟ یو لود: مو داد-ے مو پس دیکے چارمنگوبن رماڈج. وُز دوند-ابن نہ-وُزَنم اِدے خہ-رهنگ کاجار-ت کهدند یہ-ت خہ-رهنگ-تہ وم فہن.

وے نهن لود-ے: ای پُخک، راست ید لپ قِن. بشہند کار-ات چود قات تر مو خبز خہ یت. دے سفر-اند-تہ خوند خطر-بن تو-رد اس پرا یادد. تو داد امپڈ اک-اد اِدے تو ازم زندہ مہ-یہ. ازود-ات دے روون سَت. تو-رد-تہ اس پرا یے پید یادد، یہ چہخت ات چورڈ. تو-ت تہم دے یت، پرا اس تر وم-تے نرجیداو لو: تو-یبِن پل چَخَتک خہ لود، تو-ت عجب پل راستک نہ-فُخ. بعد-ات نرجید.

اس وم-تہ نرجیسے خو، قاتہ اس پرا یادد یے کلته باغ اِدے لپ خبن تند-ات کس ناگذر یو. تم-ات تر وے باغ خبز دے یت خبن-ابن لو پدے تو-یبِن خہ لود باغ توندک تو-ت عجب دینتک نہ-فُج. اس وے-تہ مَس صحت سلومت دَد نرجیسے. خبلے-گہ-تہ-تہ-تہ، اس پرا-تہ یے کلته دروازہ یادد، تو تہم لو تو-یبِن درے غیچک خہ لود، عجب-بن خو پیخ نتر نہ-چورج-ات، تو-ت عجب درے ملایمک نہ-فُج. بعد-ات دے لود، خو بیت-ات وے چود، خو دبد-ات تر یے سرے، تَرَم دے-تہ تو خبم یے-گہ غُللہ دقے-تے ڈپد.

وے-تہ بیت کِنے خو، تَرَم دبدے پدے، گدبن-اتہ فارجین-تہ ونے پدے وهدتہ تو وینتاو قتے موئس خو کِنین. یمند تہم گدین-اند وپف پرا-ندے وابن-ات فارجین پرا-ندے سینخون. تو تہم چابک-ابن وے وابن وپڈ فارجین پرا-ت سینخونین زے خو، وپڈ گدبن پرا-ندے. وهدتہ دڈ پے تو اچب نہ-رفبن. بعد اس وے خو گرگنوبنہ چس. تو خبم-تہ یے-گہ دقے-تے ڈپد. تر وے محللہ تہم ژندورف زندگے کِنبت. یہ دپکے چامنگوبن دایم وے فیرخُج-اند.

تو جس اِدے اگہ وے خُپمبِن-پِن ژدئق-اِب بیت چورچِن، فہم اِدے یو تَر خوٹم، اگہ چوبنت-ات اِدے وے-ند-پِن وے خُپمبِن بڈیفُجِن، اچب تَر مہ دہڈ، یو اگہ. بعد پد غڈہ خو قارج-ے بڈھند چود خو توید. خُپلک توید ات تر یے چبمہ گھل فریبِت خو خسار-ے خمبِنت خو، خِراک خید-ے سر چود. بعد خُپلے-گہ نوست خو، دڈ بنافد، خوٹم-ے وینت اِدے وے داد دربار خبز-اند خلق دوند جہم اِدے جای نِسْت.

فکب نہلہ روشت-ات سہفُخ-ات زربفت پوہناک-اند یو خلق-ات، یے طرف رقص-ات سازندگی-ت، یے طرف پایگہ دوبنت-ات گج-تیزڈ، یے طرف نہلہ قستین گیرے، ات یم غڈہ نہلہ بیچ خو اس یو-ے پیبشخ اِدے یم چیز گھپ یو دند؟ یو الہ لوفج-ے یدے چیز توت اس مے بَہر نِسْت-نہ، ا توت ڈپون اِدے نہ-فہمے چیز واقیہ یو درد نرجیست، نہ-فہمے نہ پدے پات بناہ-یے خو پُخ رماد پس دیک چارمنگوبن ات ژندورف نہلہ وے ترم ہلاک چورج. تہم شیچ اِدہ پات بناہ اس وے خلاص سُت خو وے ربن اِدہ چے فید. دوند جہت-اِدہ یم خلق جہم سُدج.

یم غڈہ لود اِدے سبت پات بناہ-رد لوفبت وے پُخ-اُم وُز. یو چارک مے غڈہ ڈپ چپات خو کبنت وے اِی. دے-ندے-ت یم غڈہ یک-بار-اِب اگہ سُت اِدے، عرق-اندے ببشخ-ات وے کھل برققست دھرڈ کبنت. وخت مَس اس وے سحر وے سُدج، اندوی، خو قارج-ے-گہ چل جو مہ چو خو، قا روون سُت، اما یک-وم مہبب شیچ وے زارڈ زہر-ات مار.

دم قصہ انجھف اُم اس وے داد وِبف. وے رُوژ اِدے وے پُخ تَر پوند خہ تویچ یو در حیللہ-ت نیرنگ ڈاد اِدے خہ- رھنگ وُز کُتُم و م وے ربن بہ دِست فہم. قایے پراکینج-رھنگ-تے سُت تَر وے خو پُخ محللہ خبز خو، خواہن-ے چود اِدے تَر م دہڈ. اما خوند-ے تھی-ات بھر وے گرگنوبنہ بِنکود اِدے اس دِھے-یے نوم-ات تَبنون-اِب نہ-قو. خوند حیللہ-ت نیرنگ-ے چود اِدے یے-چیز-اِب نتیجہ ازیندے حاصل نہ-سُت.

رماد-ے چندین لومبِن-ات پلکین-پِن قود خو، چندین بچہ مردپِن-پِن قا وے دہوالین درو اَرَم ڈھد سَت. خوند-پِن جون ڈاد اِدے نہ فہر-پِن ڈاد، یو وے دہوالین-پِن تلو اس پولاد چورچِن. رماد-ے ریزن باردون-ین ڈاد خو وے یاخ وُلنگہ-یت وے ڈد بہ رققے آسمون اندیود. یو مَس یے چیز-اِب کارے وے-رد نہ-چو پدے بہ جایے کش-ات لالناف ستاو، وے دہوالین-پِن شتادے سُت. خوند-ے لود اِدے وُز-اُم تو خُسَر-ات مو-ند تو قتے یے-چیز نیت بد نِسْت، از درون آواز نہ-نِسْتوید. بعد درو فہند ڈپ سُت. لود-ے تو چیز بے فایدہ خو ترید بندون کِنے، تو چار-ے ژندورف خود خوند-ے زارگے-ات درو غگو-یے چود اِدے وے کار نہ-سُت، خو تَر خو دربار قا توید.

انجھف-اُم قصہ از دے غڈہ. پید فریبِت و م بیدگھل-تے، اس خو قارج-تے خھفد خو تَر و م بید-ہج گھبنت خو لود-ے پیدے تو-پین پلے چختک لود-ات توت عجب پلے راستک نہ-فُخ. بعد آستہ-آستہ نرجید. دوسک-گہ توید-ات یت تَر یے-جا پیدے یے باغے تند-ات بے زیب اس پرا نِسْتوید. یم غڈہ قا اس خو قارج-تے خھفد خو وے-یے کُتل چود خو یت تَر وے باغ خبز خو قیود-ے: لود-پِن توت باغے تندک، توت عجب باغے راستک، دے-یے لود خو اس وے باغ مَس بہ خَبے-ب نرجید.

خُپلے-گہ فرسنگے راہ-یے ڈاد-ات تر پرا-یے چوبنت اِدے یے دروازہ نمایون سُت. خو قارج-ے قوست خو یت تَر وے دروازہ خبز. لود-ے تو-پین خہ لود درے غیچک، توت عجب درے ملایم-ات بشہند نہ-فُج: بعد-ے وے دِھے بیت چو خو دہڈ، چوبنت-ے پیدے دُردے-ب یے-گہ دِھے نمایون سُت.

دہڈ تَر م اِدے، یے جانڈے گدپِن-ات، یے جانڈے-پین قارجین وریفُخ. قارجین پرا-اندے سِتخون-ات گدین پرا واپس. یو غڈہ وِبف سِتخونین زابنت کدپِن پرا-اندے-ت واپسپِن-ے ربود قارجین پرا-اندے. وھڈ-پِن قرار

چود-ات چوبنت-ے اِدے یے دِقے بُخ آت سُت پَس دے فُج-اٹ-ے چوبنت اِدے ژندورف غل خو پَتَنوَج وے خُمبِن غل ژدَنق-اٹ پیت. وے نہن گھپ وے بہ-یاد ڈاد اِدے ژندورف خُمبِن پیت خہ فِیبن، معلوم اِدے یو نَر خوٹم.

دَد-ے آستہ-ب دِقے بیت چو خو ک-ازید-ے چوبنت پدے یہ دیکے چارمنگوبن غل وے فیرخ-اند-ات، دِگہ رقم-تے وم زبنتاو ممکن نِسْت. آستہ-ب-ے وے ژندورف غونجبن-اند انجوڈ خو، سبنت-ے وے خو، پے سبنت-اند-ے فوست. بعد-ے وم دیکے چارمنگوبن زاست خو پے دم-ے چو خو تیز-اٹ نبتوید.

بودند از وے دِقیک نبتوید-ات وم دپک زیمبہ انگخت تر دہوال خو، صدا وم-اند سُت-ات ژندورف مس اگہ سُت خو خواہس-ے چود وے دهم-تے چیداو اِدے وے تنہ فُکٹ فیسچن. بعد-ے خو ژندونبن پے یکدگر-اند ڈاد خو خَبس-اٹ قیود: و گدین انجبت دے، وهد-بن لود پدے تو-ت مے دوند سال-اند مَاش پرا-ندے و ابنس وپڈد-ات پید نر-اٹ مَاش-ارد سبتخون وپڈد. مَاش-تہ دے نہ-انجھف-ام.

ژندورف فا قیود: و قارجبن، تمہ دے دزد انجبت. وهد-بن لود ددے مَاش چیز-ارد وے انجھف-ام اِدے دے دوند سال-ام تو دولت-اند خدمت خہ چو، بہ غیر از سبتخون-ات مَاش پرا-ندے یے چیز-گہ نہ پَتَنوَد. ات پد نو فریبیت-ات مَاش پرا-ندے-یے و ابنس پَتَنوَد، مَاش-تہ دے نہ-انجھف-ام. ژندورف-اند وے قهر صاف سفید خو نہرہ-یے ڈاد اِدے وے درے غیچک تو بگیر. یو دِقے قیود اِدے دوند سال-اند-ام خہ، اس تو-یُم یکبار درے راستک-ات ملایمک نہ-سبند-ات فکٹ درے غیچک. ات یو نو-یت-ات اس مو-یے راستک-ات ملایمک لود، و ز-تہ دَد وے اچٹ نہ-انجھم. ات یو غدہ وم دیک قتے اس وے دِقے مس نرجید خو قارج-ے زابنت، سوار سُت خو، توید(بدر رو ۴).

ژندورف-ے فا خبندے-ب قیود: وی باغے تندک، تو بگیر. باغے تندک قیود پدے تو-ت مو اچہ باغے راستک-ات هموار نہ لود-ات-یم-ے لود، تمہ-تہ و ز شیچ مے نہ-انجھم، ژندورف چوبنت-ے پدے کار از دست چے سبت. آخرین بار-گہ یے پید بہ یارے قیود اِدے یہ-گہ مس یارے نہ-ڈاد.

ژندورف خو امپڈ-ے صاف-ب گنتہ چو خو، رپد. یم غدہ اس دم پید-گہ نرجید خو، بعد-ے قارج وپڈد. دس قارج-ے وپڈ اِدے بنوم-ارد نر خو داد بنهر فریبیت. اهل بنهر چوبنت اِدے یے گرد اس دھبنت-اٹ پید ڈاد، فہمت-بن پات بناہ پُخ یت-ات دپکے چارمنگوبن-ے مس قود. ک-از-ب-بن سَت پات بناہ-رد-بن خبر فریبیت(موی دخایے چود ۴) ددے تو پُخ یت-ات دپکے چارمنگوبن-ے مس قود.

پات بناہ بی سرانجوم سُت خو، فربنست-ے خو و زیر بن قیود خو لود-ے: ای و زیر بن، مو پُخ اس دے بلا غنق-اندے مس رہاے فو. مَاش شیچ وے قتے چیر کِن-ام. فکرے کنیت اِدے یے علاج فُربت. اگہ علاج نہ-فُربت، و ز حکم ڈهم پدے وے یتاو برابر وے کهل زبن، وهد-بن لود نئی دس-تہ نہ-بافت، دے جہت اِدے پات بناہ بین-تہ تهنہ ڈھڈبن تو.

بعد بیو اندیود خو، لود-ے ممکن و ز یے عرض کُئم. پات بناہ لود: لو. لود-ے یو دے یت نر تو خبز، تو لو پدے سہ اس مو داد-ات نہن مور-د اس آخرت خبرفہ. بعد یو دے پببخت و ز خہ-رہنگ ارم سام؟ تو لو پدے ژیزن باردون-تہ ڈاد-ام، پڈن-ام خو، وے-تے-تہ تو وے ڈد قتے ارم ساوے .

پید غدہ سُت در دربار پات بناہ آدابے سلومالپک-ے بجا فو خو، وم دپک چارمنگوبن-ے ربود وے پرا-ندے. یو لود-ے: آفرین فرزند. شیچ سہ تر خو چید راحت کن. بعدے ارہ مپٹ تمہ مو خبز ید. رُوژ ارھیوم، ات یت خو، دپد تر پات بناہ خبز خو لود-ے: ای داد، یمہ یت-ام، بہ خدمتے تو. پات بناہ لود: و ن خدمت-ات لپ مور-د چود اما مو-ند یے-گہ ارمون، وے-گہ-ت دے اجرا چود، مو-ند تمہ خہ مَرُم هوس-گہ نِسْت.

چیز-گہ ہوس-ات ار مون تو-ند ا دے وُز اگہ فہر-ڈیم وے اجرا گنم۔ لود-ے ای پُخ ، ہوس-ات ار مون مو-ند ا-ک-ا دے خواہیں-اُم خو داد-ات نہن احوال از وے دِنیا فہم۔ اما دِس ادم-اُم نہ-فِرود ا دے یو یکبار ارم سو د۔ اس تو مو-ند ک-ا د خواہیں ا دہ۔

بید غدہ لود وُز-تہ ارم خہ-رہنگ سأم۔ یو-یے لود: ژیزن باردون ڈاڈ-اُم خو، تو دُد قتے ارم روہزے۔ یو غدہ لود: فہمت-اُم۔ بعد-ے پات بناہ وے از بندد رخصت چو۔ دے غدہ زارڈ شربنک سَت از خفہ گی خو، سَت تر خو نہن خبز۔ سلومالپک-ے چو خو نوست۔ وے نہن لود: چیز-ات فا خفہ نر۔ تو داد-ے فا چیز-گہ حیللہ زواست۔ یو لود: ای نہن، مہ پببئخ مو-یے مو داد ار وے دِنیا خو داد-ات نہن خبر زبنت رما د۔

یہ لود لپ نا مپڈ مہ-سہ دے-رد مِس ادم یے چارہ فِر پد۔ ہر-وخت-بِن دے تو باردون-تے سفبنت ڈورے چبود-تہ یدبِن پَس تو۔ تہم-تہ تو مِس چبود گہرڈے خو، وِبف قتے-تہ روہزے۔ تہم-ات ارم دے روُبنت، یدے-تہ ار چید، فَا-تہ ڈیے بہ صورت-ے اصلے۔ تہم-اتہ چند مپب-تہ وُز تو-رد فہموُنم خو، تو سہ تر پات بناہ خبز۔ فہمت-ات-ا؟ لود-ے وُن۔

بید غدہ از بندد نبتوید خو، سَت تر خو چید، دے خو نقلے-یے خو رِبِن-ارد-گہ چود، خو بنافدبِن۔ پات بناہ دے اہل بنہر-ارد بیلون چود ا دے فکب ادمین بیوے وویز زبِن (خو) تر دربار یدبِن۔ یم غدہ اندوید خو چوبنت-ے تر وے باردون ا دے یو پے آسمون فِر بیچ۔ بید غدہ دُد توید تر وم دہبنت۔

یے لہف ادمین رما د چہل چلک زغیر-روغن-بِن فود خو دے ژیز-ارد-بِن گرڈبنت خو وے غدہ-بِن رما د ا دے پے دے باردون تیر سفبنت۔ یو اس خو جای-اند اندوید خو، آستہ-آستہ پے وے باردون سفید۔ بعد نوست-ات پات بناہ-یے رما د ا دے شج یاخ پڈبنت۔

بید یاخ وُلنگہ دے اندوید آسمون-اند، پات بناہ-ت وے وُزیربِن-بِن خوش سَت ا دے آخرون-اُم دے نپست چو۔ بید یاخ ڈو بنہوونہ-روُز بَد-ات پات بناہ-ت وے وُزیربِن-بِن از خوشی ار خو پُوست-اند نہ-وُزد۔ بوندبِن وے یاخ پڈد ات، ارہے چبود-بِن یت، وے پہلے-ندے-بِن ناست خو، روُبنت-بِن ات، یم مِس چبود گہبنت خو وِبف دہم-تے روُبنت۔ یت تر خو نہن بناڈ خو بہ صورتے اصلے گہبنت۔

مے نہن-ے مے رِبِن-گہ فود تر پد خو ناست-بِن۔ دے وخت-اند-ات دے پات بناہ ادمین-بِن فا یت خو وے محللہ-تے-بِن بڈا فڈ۔ خوند وخت-بِن ناست اتہ وے نہن گہبنت تر وے خو لود-ے: تو سہ دپڈ تر پات بناہ خبز خو لو وُز-اُم ارم فود۔ تو داد-ات نہن-بِن بشہند، ارمین-بِن مِس پات بناہ-ت، تیداو-تے بِن مو-رد مپف خار مون دہک-چود ات لود-بِن ا دے اگہ پات بناہ-ند وخت خہ فڈ، یادڈ یکبار۔

یو غدہ اندوید وِبف مونبِن-ے زابنت خو تر دربارے پات بناہ۔ سلومے ڈاد خو وے داد-ات نہن احوال-ے وے-رد لود وِبف مونبِن-ے مِس دہک-چود-ات وِبف پئغومین-ے لود۔ یو پات بناہ لود: ارم-تہ خہ-رہنگ سین۔ یو لود فکب از باردون-تے ممکن۔ اگہ خہ ساوے وُز مِس فا تو قتے سأم۔ دے-گہ-یے دے لود، پات بناہ صاف-ے باور چو۔

بید غدہ توید-ات پات بناہ-ت وُزیربِن-بِن باردون ڈاد-ات دہڈ-بِن سفہد خو وے-بِن پڈد۔ دڈ-بِن بَد-ات یو غدہ خو رِبِن-ات خو نہن قتے بی غم سَت۔ (شتک مرکب لینگ ات لہخ تر چید فریبیت)

گویندہ: قرغیز چہار شنبہ یف

35- سالہ، معلم

شهر - خاروغ

برگرداننده: سرور شاه ارکان

شهر - کلگری - کانادا

۱۸ جون ۲۰۱۸

پادشاه و سه پسر او

در سالهای سال در وقت های وقت بود است نبود است، پادشاه یی بود است. پادشاه سه پسر داشته است. یکی کلان، یکی مابینی و یکی خورد بوده است.

پس از چند سال آنها کلان میشوند و پادشاه در فکر خانه دار نمودن آنها افتاد است. گفت است، که من به آنها از کجا زن دهم، به آنها معقول باشد و ثانی از من گله مند(آزاری) نکنند.

بعد روزی وزیر و افسقال هایش را جمع نموده گفت است: ای وزیران و افسقالان، من با شما مصلحتی دارم. میدانید، وقت زنگیری پسرانم رسیده است، اما نمیدانم، که به آنها از کجا زن یافته دهم. آنها در این باره با من چیزی نمی گویند. اکنون شما می گویند، که من از کجا و کی برای آنها زن یافته دهم.

یکی از وزیران گفت . ای پادشاه، برای این دانای کار نمی آید(بلکه) جهان دیده گی لازم است. برای همین، ای وزیر عالم، به تمام اهل شهر اعلان کن،(هر) که شهر گشته و قانون و قایده های مملکت ها را نغز میداند، به دربار من بیایند، با وی مصلحت دارم.

به پادشاه این مصلحت معقول آمد، جرچی هایش را فرمود، تمام مردم را خبر دهند، تا هر کی شهر گشته و جهان دیده باشد به دربار پادشاه آید، پادشاه با وی مصلحت دارد.

هر کی معمای این مصلحت را داند، همینقدر دینار طلا را پادشاه به وی انعام میدهد.

جرچی ها اعلان پادشاه را به تمام شهر رساندند. سوداگرانی، که به سوداگری رفته بودند، جمع شدند. در بین سوداگران چوپان بچه یی بود، که وی هم به دربار پادشاه روان شد. این بچه در خانواده یگانه فرزند بود. روزی پدرش گفت است: ای زن، پسر مان کلان شد، به وی یگان کسب دیگری یافتن درکار است، تا که از چوپانی خلاص شود. تو به این چه می گویی؟ وی گفت است: خوب شده است.

وی(چوپان) گفت است. ای زن، چه میشود، که با یگان سوداگری او را همراه کنیم، شهر ها و مملکت های زیادی را به چشمش ببیند، عقلش نیز پوره شود، سوداگری را یاد گیرد، شاید به همین طریق یا علمی، یاهنری از خودکند و در آینده زندگی اش را(گذرانیده) تواند. زنش گفت است: اختیارت، اما مشکل(است).

سحری خیست و آن چیزی را، که در عمرش گرد آورده بود، گرفته نزد سوداگر کلان-امان الله رفت. امان الله چنان سوداگر بود، که مال دنیا اش بسیار بوده است: چهل-پنجاه غلام و کنیز و صد-دو صد شتر داشته است.

چوپان به نزدش درآمد، سلام داد، وی پرسیده است: با چه کار؟ چوپان مدعایش را به وی گفته داد. امان الله خیلی فکر نموده و ثانی راضی شده گفت است. میلش رو پسر را به نزد من فرستان، زیرا پگاه کاروانم به راه می درآید.

آمده زنش را فرمود، که اسباب سفر پسرش آماده کند، ثانی او را گرفته بنزد امان الله آورده است. پسرش را به او سپرد و به خانه اش رفته است. آنها شتر های شانرا خبزاند و آهسته-آهسته روان شدند.

خلاصه، چوپان بچه چند سال همراهی سوداگر گشت و چقدر عجایبات(دنیا را) دیده است. با کار سوداگری هم شناس شده است. با آنها چنان انس بست، که آنها هم بی وی به جایی رفته نمی توانستند. بعد از این وی بسیار جسور و پهلوان نیز شده است. خردش هم آمان را حیرت می گذاشته است. در چند جای کاروان را از دزدان هم خلاص نموده است. امان الله برای جسوری اش او را پسر خواند اش گرفته است.

سال ها و ماه ها می گذشتند. روزی (آنها) هم از سفر برگشتند و به شهر شان رسیدند. سحری چوپان بچه به نزد پدرش هم فرصت رفتن نه یافته است، که جرچی اعلان پادشاه را برای همه معلوم کرده است.

امان الله برای خود و چوپان بچه یکتاگی خلات (چپن^۲) برآورد، آنرا پوشیدند و با سوداگران دیگر صحبت کنان به دربار پادشاه روان شدند. پادشاه آنها را استقبال نمود، هر کدامش را در جای موافق شانست و گفت است: ای سوداگران، شمایان تمام مملکت ها را گشتید، کار ها و واقعه های عجایی را دیده اید-بسیار سختی و نرمی را از سر گذرانیدید. من برای آن شمایان را دعوت نموده ام، که پیشم مشکل کلان افتاده است.

من سه پسر دارم، حاضر هر سه آنها به بلوغت رسیدند، اکنون نیت دارم، که هر سه آنها را در یک وقت کتخدا کنم. برای همین اگر من آنها را با خواهشم کتخدا کنم، شاید بعد تر ناراضی شوند. شاید، ثانی یکی از آنها گوید، که چرا به برادرم زن خوشروی گرفته دادی و به من بی زب. آنها خود شان حالا در باره زنگیری چیزی نمی گویند.

من اکنون حیرانم، که چه کار کنم؟ چنین حیلے پیدا کردن لازم است، که در آینده نه آنها از همدیگر خفه شوند و نه من از آنها. برای همین هم، امروز شمایان را به دربار چیغ زدم، که به من چه میگویید؟

در همین وقت چوپان بچه از پهلوی امان الله خیست و گفت است: ای پادشاه، ممکن من یک سخن کنم؟ پادشاه و سوداگران اول پسختدی زدند و باز آرام شدند. پادشاه گفت است: هر چیزی که در دل داری، گوی. (چوپان) بچه گفت است: ای پادشاه، در این کار علاج یگانه همین است، که تو پسرانت را دعوت کن و به آنها گوی: ای فرزندان، من میخواهم، که کتخدا شوید و از بین تان یک کس بجای من پادشاه شود. من موی سفید شدم، نمی دانم، که به شمایان چوقت معقول است و کی را به زنی گرفتن آید. لکن لازم است، که همه تان یکباره کتخدا شوید.

برای همین، یکتاگی کمان غولک و(یکتاگی) تیر را گرفته، به نیت بطرفی تیر خالی کنید. تیر هر که، به کجا رسد، از همان جا بخود زن میگیرید. ثانی از این زحمت خلاص می شوی.

پادشاه، یاران او و سوداگران همین که این گپ بچه را شنیدند، به آنها معقول آمد. همه به او آفرین گفتند. پادشاه فرمود، که یک خلات مرصع را به او پوشانند. به همین طریق، همان شب را با بزم گذرانیدند و ثانی رفتند.

پادشاه هم آدمان را از پس فرزندان شان فرستاد. پسرانش آمدند و به پا ایستادند. پادشاه گفت است: ای فرزندان، من موی سفید شدم، شمایان نسل من استید. من میخواهم، که در زنده گی ام هر سه شمایان را کتخدا کنم، ارمان دیگری ندارم. با این شمایان چه میگویید؟ آنها گفتند، که ما راضی(استیم).

وی گفت است. برای آن که در بین شمایان در آخر ناراضی گی نشود، اکنون یکتاگی کمان گولک را گیرید و بیرون برآید. من (شمایانرا) نگرم و شمایان به نیت به طرفی تیر خالی کنید.

تیر کسی، که به کدام طرف رسد از همان طرف به خود زن گیرد. آخر گفتند: ما راضی. بعد یکتاگی تیر دستی گرفته، همراهی پدرشان برآمدند. ثانی از کمان گولک تیر خالی کردند. پس به جستجوی تیر شان رفتند.

تیر برادر کلان به خانه وزیر دست راست، از آن میانگی به خانه اقسقال و از آن خوردی به درون سنگ توده رسید است.

دو برادر خرسند بودند، اما طبع برادر خوردی خیره بود و حتی به کسی هم گپ نمیزد. بعد پادشاه برای آن دو پسرش دختر وزیر و اقسقال را خواستگاری کرده است و هفت شب و هفت روز طوی داده آنها را به تخت و بخت شاند است. اما خوردش مانده است. نمی دانست، که چه کار کند؟

هر چند به او میگفتند، که کدام دختری، که در این شهر به تو معقول باشد به خواستگاری اش میرویم. یا باز تکرار تیر را به یگان طرف خالی کن. وی گفت است: نه، من اکنون در آنجای که تیرم رسید، از همان جا زن میگیرم. آنها گفتند: نباشد، اختیارت. بچه رفته است و همان سنگ توده را کافتن گرفته است. القصه از کارش چهل شبانه روز گذشت.

روز چهل دید است، که دریچه یی نمایان شده است. زور زده آنرا کشوده است. به آنجا درآمده است، قدری ایستاده است، که خانه روشن شد، به گرد و اطرافش نگاه کرده است. در آنجا مار چنان بسیار بوده است، که ماندن گیرد. اول ترسیده برآمده رفتنی شد است، اما یک مار کلان سرش را برداشت و گفت است: ای جوانمرد، تو چندین شب و روز محنت کرده، خون جگرت را خوردی، تو مثل برادرانت زن یابی.

حاضر، که به اینجا درآمده، نا امید برآمده نرو. من ملکه مارانم. کدام ماری، که به تو معقول باشد، (همانرا) گیر و به خانه ات رو. وی گفت است: بمن زن درکار نه مار. ملکه ماران گفت است: ای جوانمرد، اینقدر ابله نباش نخواهد من و اینها مار حقیقی باشیم؟ این خیل گمان نکن. ما پری یم و در نقاب مار هستیم. کدامی از اینها به تو معقول باشد، گرفته رو.

بچه از بین شان یک مار الابل(ابلق^۴) را گرفته به خانه اش رفت است. مار را پنهان کرد است و انتظار آن بوده است، که کی شب فرا رسد و مار یا پری بودنش معلوم شود.

پادشاه و پسرانش گمان داشتند، که وی(در آن سنگ توده) چیزی را یافته و حاضر(در خانه) نشسته است. پادشاه او را چیغ زد و گفت است: ای فرزند، اکنون که تو برایت زن نیافتی، من تو را خانه دار میکنم.

بچه گفت است: نی- به خواستگاری نرو، قسمت ام همین بود است. هر قدر که پدرش به او مصلحت داد است، وی راضی نشد است. پدرش نمی فهمید است، که وی(زن) آورد است. وی به خانه اش رفت است. شب وقت خواب، مار را در بستر خود درآورد است، لیکن خوابش نبرد است، می ترسید، که او را نگزد.

قریب های نصف شب خوابش برد است. قدری خوابیده باز بیدار شد است.(دیده است) در بسترش چنان دختر خوشروی است، که شعله زیبایی رویش از روزن خانه برآمده راست به ماه می رسید. دید است، در پهلویش نقاب مارانه(دختر) ایستاده است.

وی از خرسندی چه کار کردنش را نمی دانست. باورش نمی آمد است، که همین(منظره) را به چشمانش می بیند. دررو از جایش خسته خواست است، که نقابش را گرفته پنهان کند، اما زنش(بیدار شد است) نقابش را از دست او گرفت است و گفت است: اینطور نکن. وی نقاب را مانده، به بغلش درآمد است و خوابیدند. پگاه زنش باز در نقابش درآمد است و پنهان شد است. اگر هر روز طبع بچه ملال می بود، امروز خرسندی اش حد و کنار نداشت. آدمان او را دیده حیران میشوند، که او چرا اینقدر خرسند است. این شادی او به گوش پدرش و برادرانش هم رسید است، آنها نیز حیران شدند.

چند وقت همینطور گذشت است. زنش نقابش را می ماند است و روز باز می پوشید است. روزی وی خواست است، که موهایش را شوید. وی(بچه) درآمد است، که زنش نقابش را به یک سوی مانده موی سرش را خلاص کرده ایستاده است، در آتشدان(باشد) الاو می سوخت است، وی فکر کرد است، که برای چه زنم دایم در درون نقاب باشد. بی گذار، او نیز روی کشاده باشد و پدر و برادرانم نیز او را ببینند.

در همین اندیشه بود است و خواست است، که نقاب را گیرد و به آتشدان پرتاید، تا که سوخته رود. همین که بچه نقاب (زنش را) گرفت است او داد زد است: ای بی عقل، تو چه کار کرده استاده بی، تو هر دوی مانرا در بلا می مانی. اما او گوش نکرد است و نقاب را زنش را در آتش پرتافت است. نقاب سوخت است.

زنش چقدری که او را سرزنش کرد، فایده نداشت. گفت است: بسیار کار گنده کردی. عجب نی، که (اکنون) به سر ما بلا آید. شوهرش گفت است: غم نخور، هیچ گپ نمی شود. چند وقت همینطور گذشت است. مردم نیز از زن داری او با خبر میشوند. این خبر بگوش پدرش هم رفته میرسد. پدرش قرار میدهد، که رفته کلینش(سنار^۲) را ببیند، تا چی خیل بودن زن پسرش را فهمد.

یکروز باز زنش الاو ماند، که آبرا گرم کرده مویش را شوید. آب گرم شد است. وی موی سرش را خلاص کرد است و به سر شویی سر کرد است، بی ناخواست(دفعتا^۲) در خانه کشاده شد است.

برابر کشاده شدن در، مرد بیگانه وارد خانه گردید است. این مردک خسرش بود است. وی همینقدر هم فرصت نیافت است، (که) سرش را پوشد. شوهرش پگاه بی برآمده رفته بود است.

پادشاه درآمده دید است، که پیشگاه خانه خوب صورتی- یکطرف رویش مثل آفتاب و طرف دیگری مانند مهتاب حالا موی سرش را شسته ایستاده است.

هوش از سر پادشاه رفته است، فکر کرد است، که پسر ام این خیل(ماه صورت را) از کجا یافته است؟ از اینجا دیگر طاقت نکرده برآمده به دربارش میروند. از جمال(کلینش) هوش از سرش رفته بود است. به دربارش آمده وزیران خود را دعوت نمود است، و به آنها دیده گی اشرا نقل کرد است.

برادرانش نیز از زنگیری و خوشرویی زن او با خبر شدند و به نزد پدرشان آمدند، که چرا زن های ما بی زیب و زن وی خوشروی است. اگر پدر ما باشی، به مایان نیز همان خیل زن خوشروی یافته ده.

پادشاه، وزیران و افسقال هایشرا جمع کرده گفت: من باید چه کار کنم، شما یان بمن چه مصلحت می دهید؟ شما یان همین خیل مصلحت دهید، که من پسر م را (با آسیبی) نابود کنم و زنش را گیرم.

آنها بسیار فکر نمودند و گفتند، که گپ معقول است. لیکن پسر م را برای زنش (شده) بی هیچ چیز روی راست کشتن عیب است و پادشاه هان هم تو را تهنه میکنند (می دهند ؟). تو همین خیل حيله ساز، که او هنگام اجرای یگان کاری هلاک شود و ثانی زنش را گیر. وی (پادشاه) گفت است: گپ تان معقول، لیکن من برای او چگونه کار یابم؟ آنها گفتند، که او را برای آوردن یگان چیزی فرستائید. وی از اینجا رود و از آنجا آمده نه تواند.

این گپ به او (پادشاه) معقول شد است و به آنها روی آورده پرسید است که من چه خيله چیز (در خزینه) ندارم و آوردنش هم مشکل باشد و پسر م را برای آوردن آن فرستانم؟ یک (کس) از (بین) آنها گفت است: ای پادشاه در دولت تو همه چیز است. فقط آوردن چیزی لازم است، که پسر تان از عده آوردن آن نبرآید و هلاک میشود. آن چیز - مادیان چهل کره است. پسر تانرا برای آوردن وی فرستائید.

به پادشاه گپش معقول افتاد است. ملازمان اشرا رخصت داده (کسی را) برای آوردن پسرش فرستاد است. به پسرش گفتند، که پدرت تو را دعوت میکند. (پادشاه) بچه اول حیران شد است ثانی آهسته-آهسته به دربار پدرش روان شد است. پدرش حالا بر تخت (پادشاه یی اش) نشست بود است، وی خاطر پریشان درآمد است.

پادشاه با شیرین زبانی های زیادی به پسرش گفت است: ای پسر، تو پسر نازیان و جسور من میباشی. بنابراین این در دولت من کمی نیست، فقط یک چیز نمی رسد. این مادیان چهل کره. از این سبب می خواستم، که آنرا (یافته) بیاری، زیرا تو از همه دانا تر و جسور تری. اکنون تیاری ات را دیده، پگاه به سفر در.

پادشاه بچه (خوب) گفت است، طبع خیره برآمده به خانه اش رفت است. وی پسر خود پادشاه بود است. اصل نصب مادرش از پری یان بود است. مادرش بسیار آدم دانا و با عقل بود است.

پادشاه بچه از نزد پدرش برآمده به نزد مادرش، که علحیده میزیست رفت است. بخانه مادرش رسید (ه) وارد خانه شد است، مادرش فهمید است، که پسرش بسیار ملال (است).

پرسید است: پسر م، تو چرا ملال استی، کی تو را آزار داد است بمن گوی؟ پادشاه بچه همه گپها را به مادرش گفته بود است، که پدرم مرا برای آوردن مادیان چهل کره فرستاد است، من باشم تماما حیرانم، نمی دانم وی در کجا است و چه خیل ویرا (یافته) آوردن درکار. برای همین به نزدت آمدم.

(مادرش) گفت است: پسر م، مقصد تو و پدرت را فهمیدم. پدرت با تو قصد کرد است. به آن مقصدی، که تو نابود شوی و وی زنترا در نکاح خود گرداند. اکنون به این چه علاج، هر چه نباشد هم، وی پدرت، تو باید فرمانش را اجرا کنی. پس پدرت پادشاه است، اگر تو فرمانش را به اجرا نیاری، آنگاه پادشاه هان دیگر او را تهنه میکنند.

از آدمانی، که برای آوردن مادیان چهل کره رفته بودند، حالا کسی سلامت بر نه گشته است. او را داشتن نهایت مشکل است، اما تو نترس. بسیار خوب کردی، که پیش از رفتن برای مصلحت به نزد من آمدی، نباشد تو هم نابود می شدی.

اکنون گپ مرا گوش کن. بخانه روی چیز و چارت را تیار کن و در یک کوزه جورغات ، برای اسپ زین و لجام گیر، ثانی بطرف فلان جای روان شو. چند دشت و بیابان را طی میکنی و به مرغزاری میرسی. در همان مرغزار چیز و چارت (از اسپ) فرو آور و پنهان شو. در آنجا چشمه پی است. انه، همان مرغزار مکان مادیان چهل کره است.

وقتیکه نصف روز شد، وی برای نوشیدن آب می آید. ثانی او بوی آدمین زاد را میفهمد. بعد وی در لب همان چشمه خیلی ایستاده میگوید: هر کی مرا صاحب باشد، آید مرا جل کند. ثانی تو از جایت خیز و او را جل کن. باز آرام شو و وی باز میگوید، کی اگر مرا صاحب میبود، به دهنم لجام می ماند.

در همین لحظه تو دررو لجام را گرفته به دهنش مان، وی باز میگوید: اگر مرا صاحب میشد، سوالم میشد. همان زمان تو کوزه جورغات را گیر و به وی سوار شو. پس وی باز میگوید: اگر صاحب باشد، مرا (به راه) روان نماید، در این وقت او را (به راه) روان کن، اما وی به راه نخواهد درآمد. پس وی را با قمچین زن. اگر با این طرز هم به راه نه درآید، تو همان جورغات در کوزه بردار به سرش زن. ثانی (بعد همین کار) وی پیش-پیش و بچه هایش از قفایش با تو آمدن میگیرند. فهمیدی؟ وی گفت است: فهمیدم. پس مادرش او را دعا نمود است و وی از نزدش برآمده به خانه اش رفت است و این نقل را به زنش گفت است. زنش گفت است: من تو را تاکید کرده بودم، (که) نقابم را نه سوزان. اکنون باید گپ پدرت را گیری.

زنش برای او نان-پان را پخت و صبح بر وقت او را از خواب بیدار نمود و گفت است: وقت رفتن (شد). او از خواب خیست، دست و رویش را شسته خورک را خورد است (از خانه) برآمده، جورغات در کوزه بوده را در پیش زین اسپش ماند است و خودش نیز سوار شد، روی بطرف بیابان گردانیده اسپ دواند.

القصة چندین دشت و بیابان را طی نمود، از تشنگی، گشنگی به تنگ آمده بود، (عاقبت) بیابان را طی نمود. بجایی رسید، که آنجا مرغزار وسیع، در آن مرغزار گل و گلزار چمن-چمن موج میزد، حتی با پرنده های (این مرغزار) نگری، همه اش عجایب اند، زیرا مثل این پرنده ها را پادشاه بچه در تمام عمر در مملکت اش ندیده بود است.

در مابین همان مرغزار چشمه پی بود، در گرد و اطراف آن سیزه چنان هم بلند بود، که یک خیل آدم اگر درون آن سیزه (زار) درآید، البته، گم میشد است. پادشاه بچه آمده به درون مرغزار درآمد و چیز و چارش را (از اسپ) فروآورد و خودش را در آنجا پنهان نموده نشست است. شب روز شد است. وی تا نصف روز در آنجا نشسته نگاه کرد، که شیهه (است) برآمد است.

به پهلویش نگاه کرد است، که جانوری از بیئل خورد تر، از قچیر کلانتر با چهل بچه اش به نزد چشمه مانند فیل مست می آمد است. همین که نزدیکتر آمد است بوی آدم را فهمید است. ثانی در لب چشمه آمده ایستاد است.

بچه هایش نیز شیخ شدند و وی با آواز بلند گفت است: هر که مرا صاحب باشد، بیاید جلم کند. پادشاه بچه گپ های مادرش را بیاد آورده، دررو خیسته است مادیان چهل کره را جل کرده زینرا نیز به بالایش گذاشته است و باز ایستاد است.

مادیان چهل کره باز گفت است: هر کی مرا صاحب باشد لجامم را زند. پادشاه بچه از جایش خیست است و به دهنش لجام زده است. وی باز گفت است: هر کی مرا صاحب باشد، سوالم شود.

پادشاه بچه در رو از جایش خبیست است و کوزه را با جورغات گرفته و (به مادیان چهل کره) سوار شد است، وی به راه نه در آمد است (از جایش نه جنبیده است). قمچین زده است وی باز هم حرکت نکرده است. ثانی همین کوزه جورغات را بر داشته به سرش زده است. کوزه شکسته است و جورغات به رویش خالی شد است. وی فکر کرد، که این آدم بسیار زور بود است. با این یک زدن مغز سرم را خالی کرد.

نا چار آهسته- آهسته به راه درآمد است و بچه هایش (نیز) از قفایش (روان شدند). خلاصه، اکنون به سر پادشاه می آیم. همان روزی، که پادشاه بچه از خانه اش رفت است (پادشاه) خواهش داشت به نزد زن پسرش رود. اما چون به آنجا رسید است، گرد و اطراف خانه را هرچند جستجو کرد است، در را نیافت است.

علاج دیگری را نیافته فرمود است گرد و اطراف خانه را آتش زدند. وقتیکه آتش خاموش شد است دیدند، که حتی دیوار های خانه اندک هم گرم نه شدند. پادشاه از این کار تماما حیران شده ماند است.

(پادشاه بچه) در بالای مادیان چهل کره سوار و به ملک پدرش رسید است. اهل شهر دید است که از مابین دشت گرد کلانی نمایان شد است. بعضی ها گمان کردند، دشمن با شهر هجوم آورد است، بعضی دیگر خیل تعبیر می دادند.

لیکن درباره پادشاه بچه مردم می گفتند: او یا مرده است، یا یگان چیز او را خورده است. چون با دقت نگریستند، دیدند، که آدم به جانوری سوار است و چهل جانور بچه از قفایش آمده ایستادند. فهمیدند، که پسر پادشاه بوده، مادیان چهل کره را آورد است.

پادشاه در قصرش بی غم نشسته بود است. ملازمان می درآیند: ای پادشاه، مبارک باشد، پسر مادیان چهل کره را آورد است. به پیشوازی اش رو.

در این هنگام پادشاه باز وزیران و نزدیکانش را جمع آورد است، که باز چگونه مصلحت میدهند. پادشاه گفت است: باید کار دشوارتر یافتن درکار است، که این دفعه سلامت برگشته آمدن نتواند.

باز کی یگان حيله دیگر را می داند. یکی از آنها خبیسته گفت: پادشاه! هر چند که پسر از خطر یکم سلامت برگشته آمد، از دویم آمده نمی تواند. این دفعه، که پسر به نزدت آمد، تو او را برای آوردن "دیگ چارمنگوش" فرستان. وی این چیز را آورده نمی تواند. این گپ به پادشاه معقول آمد و او آنها را رخصت داد است. پسرش آمد است به پدرش تعظیم نموده و گفت است: پدر بزرگوار، فرمانت را اجرا نمودم.

پدرش نیز او را احسانها خواند است و آدماش را فرمود است، به وی خلعت مرصع را آورده پوشانیدند. ثانی، او را در پهلویش شانده، وزیران و ملازمانش را هم دعوت نمود است و ضیافت کلان را برای آنها تشکیل داد است. پسرش را خیلی تعریف کرد است.

ثانی، (پادشاه) بچه شب بخانه اش رفت است. در خانه زنش همه کار های پدرش را به او نقل کرده است. بچه از همین گونه کارهای (رفتار) پدرش خیلی ملال شد است. پگاه یی روز دیگر، قریب های نصف روزی پدرش باز او را دعوت نمود است.

پس به دربار پدرش رسیده، درآمد، سلام داده ایستاد است. پدرش گفت است یک سپارش را مانند پهلوان اجرا نمودی، اکنون می خواهم، که برایم دیگ چارمنگوش بیاری. بچه گفت است: هر حکمی که داری، ناچار باید اجرا کنم.

بچه از دربار پدرش راست به نزد مادرش می‌رود. مادرش پرسید است: پسر، چرا طبع ات خیره؟ وی گفت است: پدرم مرا باز برای (آوردن) دیگ چارمنگوش فرستاده است. من (حتی) چه بدانم در کجا بودن و چه خیل آوردن آنرا نمی‌دانم.

مادرش گفت است: بلی، پسر این کار خیلی مشکل و خطر ناک است. خیریت (خوب شد که ^۴)، به نزد آمدی. در این سفر یک چند خطر تو را از پیش خواهد آمد. وقتیکه به راه میدرایی، تو را از پیش کوپروک (پل ^۴)، که آن بسیار کج و کلیب (نا هموار ^۴) است. وقتیکه به سر آن آمدی، پیش از گذشتن گوی: تو را بخدا کوپروک کج و کلیب گفتند، تو کوپروک راست بوده‌ی. ثانی گذر.

از آن که گذشتی باز از پیشت باغ کلانی می‌آید، که نهایت نا هموار و کس نا گذر است. وقتیکه نزدیک آن باغ رسیدی، اینطور گوی: کیسکه تو را باغ ناهموار گفت است نا معقولی کرده است، تو باغ هموار بوده‌ی. به همین طریق، از باغ هم خواهی گذشت.

پس از خیلی راه رفتن، تو را دروازه کلان از پیش می‌آید. تو گوی: ترا که در صدا می‌کردگی گفتند، نا تغری (نادرست ^۴) گفتند، تو در بیصدا بوده‌ی. این را گفته در را می‌کشایی و میدرایی و به سرای میرسی. در آنجا چشمت باز به دری میرسد.

در راه، که کشادی و در آمدی، در آنجا سگان و اسپان را می‌بینی، که آنها برابر تو را دیدند (گوشهای شانرا) سیخ میکنند. در پیش سگان علف و در پیش اسپان استخوان است. تو به یک چابکی علف را به پیش اسپان و استخوان را به پیش سگان پرتا، ثانی آنها به تو نمی‌رسند. پس از این به گرد و اطرافت نگر. چشمت به دری می‌افتد، که در آن خانه ژندورو^۱ (کمپیر جلاجین) زندگی میکند. دیگ چارمنگوش دایم در زیر بالینش است.

تو بین اگر چشمانش کلان و کشاده باشد، خواب است، اگر پوشیده، بیدار است و به نزدش نه در. پس بچه اسپش را زین کرده به راه برآمده پس از چند فرسخ راه را طی کردن به نزد چشمه‌ی رسید است. چیز و چارش را از اسپ فرو آورده است و پس از خوراک خوری خوابید است. خواب دید است، که در نزد دربار پدرش چنان خلق بسیار جمع شده است، که برای سوزن (پرتافتن) هم جای نبود است.

مردم گرد آمده هم گویا در تن پوشاک سرخ، سبز و زربف (داشتند)، در یک طرف رقص و سرود خوانی، طرف دیگر پایگه دوانی و بزکشی، طرف دیگر، گویا قوشتی گیری، در همین وقت گویا وی آمده از (نفر) پرسید است: در اینجا چه گپ است؟ وی گفت است: چه تو مگر از این شهر نیستی، که از کار جهان بی خبری، یا تو دیوانه‌ی، که نمی‌فهمی چه خیل واقع در اینجا میگذرد؟ مگر نمی‌دانی، که پادشاه پسرش برای آوردن دیگ چارمنگوش فرستاد است و ژندورو گویا پسرش را هلاک کرد است.

انه اکنون پادشاه از وی خلاص شد است، زنش را گرفتنی. برای همین هم خلق (در اینجا) جمع شد است.

بچه میگوید: روید به پادشاه گویید، که پسر پادشاه منم. مردک بروی بچه ترسکی (سلی، چپات ^۴) زده او را حی میکند. در همین وقت بچه یکباره بیدار شد است، که با آب عرق غوتید است و سرش درد میکند. وقت نزدیکهای سحر بود است، خبیسته اسپش را جل و زین کرده و به راه درآمد است. اما همان روز دلش از خفه گی سیب-سیخ بود است.

¹ Жиндүрв-кампири чалочин аст.

اکنون قصه را از پدرش سر میکنیم. همان روزی که پسرش به سفر برآمده بود است: او در (جستجو) حيله و نیرنگ ها درآمد است، که با قدم تاریک زن (پسرش را) به دست دارد. چون پیشتر به نزد پسرش آمد است، لیکن گرد و اطراف خانه محکم دید است و از در خانه بائد نام و نشانی هم نیافت است.

فرمود است مسرون (مارتول^۴) و پتک ها را آوردند و بچه مرد های زیادی برای دیوار رسیدند. چقدر کوشیدند، نه توانستند، دیوار های خانه گویا از پولاد (ساخته شده) باشند. پادشاه فرموده است: هیزم را گرد آوردند و آتش زدند، که النگه آن تا به آسمان هفتم رسد. اما دیوار های خانه گرم شده از آن هم خنک تر شدند. پادشاه هر قدر گفت است: من خسرت هستم، با تو یگان نیت بد ندارم. از درون (خانه) آواز نه برآمده است. ثانی (پادشاه) فریب دادن گرفت است. گفت است: تو خود را برای چه درون خانه زندان کرده یی، شوهرت را ژندورو خورد. هر قدر زاری و دروغ گویی نمود است، که کارش نشد است و ثانی به دربارش رفت است.

اکنون قصه را از بچه میگیریم. وی به سر کوپروک رسید است. از اسپش فرو آمد است و به (سوی) کوپروک رو آورده گفت است: تو را نادرست کوپروک کج گفته اند، تو عجب کوپروک راست بوده یی. ثانی آهسته-آهسته از آن میگذرد. کمک دیگر راه میرود و او را از پیش یک باغ نا هموار و بی زیب می آید. بچه از اسپش فروآمد است و اسپش را بسته کرده به نزد باغ آمده پیغ زد است: تو را نادرست باغ نا هموار گفتند، تو عجب همواری! اینرا گفت و از آن باغ نیز به خوبی گذشت است.

پس از چند فرسخ (فرسنگ^۴) راه رفتن نگاه کرد است، که دروازه یی نمایان شد است. پس اسپش را بست و به نزد دروازه آمد است. تو را نادرست در صداکن گفته اند، تو در بی صدا و خوب بوده یی. پس دروازه را کشود و درآمد است و دور تر در دیگر را دید است.

به درون درآمد دید است، که در یکجا سگان و در جای دیگر اسپان ایستاده اند. در پیش اسپها استخوان، نزد سگها علف را دید است. بچه همان استخوانها را گرفت است به پیش سگان و علف را به اسپان گذاشت است. آنها آرام شدند. دید است، که دریچه یی نمایان است. پس با سوراخی نگاه کرد است، که ژندورو خود را راست کرد است و چشمش کشاده. گپ مادر بخاطرش آمد است، اگر چشمان ژندورو کشادگی باشد، معلوم که خواب است.

ثانی در را آهسته کشاد و درآمد است، که دیگ چارمنگوش حالا در زیر بالینش است و برای گرفتن آن یگان چاره یی نیست. آهسته از موی های ژندورو گرفت و برداشت است و به ستون او را بست است. ثانی دیگ چارمنگوش را به پشت گرفته تیز برآمد است.

همین که از همان دریچه برآمد است یک طرف دیگ به دیوار رسیده صدا برآورد است، ژندورو بیدار شد است و از عقب (بچه) برآمدنی شد است، که تمام بدنش بستگی بود است. ثانی دندانهایش را به هم زده فریاد کرد است: آی سگان، او را درید. آنها گفتند، که تو همینقدر سال پیش ما علف پرتافته بودی، این خود امروز به ما استخوان پرتافت، برای همین ما او را نمی قپیم.

ژندورو باز داد زد است: آی اسپ ها، دزد را گیرید. آنها گفتند: ما او را برای چه قپیم، همینقدر سال که به تو خدمت کرده بودیم، تو به ما غیر از استخوان چیز دیگر نه پرتافته بودی. وی باشد، برابری آمدن به ما علف پرتافت. ما او را نمی قپیم.

قهر ژندورو باز هم خسیت و نهره زد است: آی در صدا کن، تو بگیر. در گفت است، که چقدر سال گذشته باشد هم از تو یگان بار نه شنیده ام، که مرا در راست و ملایم گفته باشی، اما این (کس) آمدن زمان مرا ملایمک و راست گفت. از این سبب من او را تماما نمی قپم.

بچه با دیگ چارمنگوش از در هم گذشته به اسپش سوار شده، رفت است.

ژندورو باز سخت تر فریاد زد است. آی باغ نشیب، تو بقپ. باغ نشیب جواب داد است، که تو یگان بار مرا باغ راست و هموار نه گفتی، این(باشد) گفت. از این سبب، من او را نمی دارم. ژندورو دید است، کار از بین (رفت، رفته) ایستاد است. برای آخرین کوپروک را به یاری دعوت کرد است، که آن هم یاری نکرد است.

ژندورو امیدش را تماما کنده ماند است. بچه از کوپروک نیز گذشته است و اسپ را قمچین زده چنان دواند است، که قریب های شام به شهر پدرش رسید است.

اهل شهر دید است، که گردی در دشت نمایان شد است. فهمیدند، که پسر پادشاه دیگ چارمنگوش را نیز آورد است. رفتند به پادشاه خبر دادند، که پسر آمد و دیگ چارمنگوش را نیز آورد است.

پادشاه بی سر انجام شده وزیرانش را باز دعوت نموده گفت است: آی وزیران، پسر من از این بلا هم رهایی یافت. اکنون ما به او چه کار کنیم. فکر کنید و یگان چاره یابید. اگر علاجش را نیابید من فرمان میدهم، که برابر رسیدنش سر او را برند. آنها گفتند، که این خیل نمی شود، برای این پادشاه هان ترا تنه خواهند کرد.

پس کسی خسته گفت است: اگر ممکن باشد، من عرض کنم. پادشاه گفت است: گوی. وقتیکه پسرت به نزدت آمد تو، گوی، که رو از پدر و مادرم از آخرت برای من خبر بیار. وقتیکه پسرت پرسد: به آنجا من چطور روم؟ تو گوی، که ترا در بالای هیزم گرم شده می مانیم الاو میزنیم ثانی تو با دود به آخرت میروی.

بچه به دربار پادشاه آمد و سلام علیکم بجا آورد است و دیگ چارمنگوش در پیش پدرش گذاشت است. وی دیگ را گرفت است: آفرین فرزندی. اکنون به خانه ات رفته راحت کن، پس از سه روز ثانی به نزدم بیا.

روز سوم آمد و به نزد پادشاه درآمده و گفت است: آی پدر، انه، به خدمت آمدم. پادشاه گفت است: بلی، بمن خدمت بسیار کردی، اما من یک ارمان دیگر دارم. اگر آنرا اجرا کنی، بمیرم هم هوسم نمی ماند.

باز چه هوس و آرمان داری، که من آنرا اجرا کرده توانم، گفت است بچه. هوس و آرمان همین، که میخوام احوال پدر و مادرم را در آن دنیا فهمم. لیکن چنین آدم را نیافتم، که یک بار به آن دنیا رفته آید. انه خواهش از تو همین است.

بچه گفت است: آخر من به آن دنیا چطور روم؟ وی گفت است: هیزم را گرم میکنیم و تو(به بالای آن می برایی و پس از سوختن) با دودش به آن دنیا میروی.

بچه گفت است: فهمیدم. بعد پادشاه او را رخصت داد است. از خفگی دل بچه سیاه شده به نزد مادرش آمد، سلام نموده نشسته است. مادرش پرسید است: امروز باز چرا خفه یی؟ پدرت باز چگونه حيله را بر آورد است. وی گفت است: نپرس، مادر. مرا پدرم به آن دنیا برای خبر گیری پدر و مادرش می فرستاند.

وی(مادرش) گفت است: بسیار نا امید نشو، به این هم یگان چاره یافتن ممکن است. هر گاه که تو را به بالای هیزم گرم شده برآوردند، برای بردن تو دو-سه کبوتر می آیند. ثانی تو هم کبوتر شده با آنها میبری. وقتیکه پریدی راست به خانه ات آمده باز به صورت اصلی میگردی. بعد از چند روز من به تو(چه گفتن را) می فهمانم و ثانی به نزد پادشاه میروی. فهمیدی؟ گفت است: بلی.

بچه) از نزد مادرش) برآمده به خانه اش آمد است. بعد و به زنش همه اینها را گفت است. بعد خواب کردند. پادشاه به اهل شهر اعلان کرد است، که همه آدمان یکتاگی بار هیزم را گیرند و به دربار بیایند. بچه پگایی تماشا کرد است، که دور تر از شهر یک گرمه هیزم به آسمان سر افراشته است، ثانی به طرف همان دشت رفت است.

بعضی آدمان سی-چهل سطل روغن زغیر را آورده به هیزم ریختند و بچه را فرمودند، که به بالای هیزم برآید. وی از جایش خسته آهسته-آهسته به بالای گرم هیزم برآمد است. ثانی پادشاه راست ایستاده فرمود است، که آتش را در گیرانند.

وقتی که النگه آتش بر آسمان خسته است، پادشاه و وزیرانش خرسند شدند، که در آخر او را نیست کردیم. آتش در دوام دو شبانه روز سوخت و پادشاه و وزیرانش بی حد خرسند بودند. همین که او را درگیرانند، سه کبوتر آمدند، در پهلوی نشسته پریدند، این هم کبوتر شد و از قفای شان پرید است. بخانه مادرش رسید و به صورت اصلی درآمد است.

مادرش زنش را نیز(بخانه خود) آورد و نشستند. در همین وقت آدمان پادشاه باز نزد خانه بچه آمده به ویران کردن آن در افتادند.

چند وقت گذشت و مادرش به او گفت است: تو به نزد پادشاه درآمده گوی، که من به آن دنیا بودم. پدر و مادرت درستند، در آنجا هم پادشاه هان اند و وقت رفتن بمن منه شش دانه سیب دادند و گفتند: اگر پادشاه وقت داشته باشد، یکبار(خبرگیری) بیاید.

بچه خسته سیب ها را گرفته به دربار پادشاه رفته است. سلام کرد و احوال پدر و مادرش را به او گفت است. سیب ها را نیز داده پیغام آنها را به پادشاه گفت است.

پادشاه پرسید است: به آنجا چطور میروند. وی گفت است: تنها از بالای گرم هیزم. اگر رفتنی باشی، من نیز همراه ات باز میروم.(با شنیدن این گپ، پادشاه تماما باورکرده است^۴)

بچه رفت و پادشاه و وزیرانش هیزم را گرم نمودند و به بالای آن برآمدند و آتش زدند. آنها سوختند و وی(بچه) با زن و مادرش بی غم شدند. (خر لنگ هم، لنگان- لنگان به خانه میرسد^۴).

گوینده: قرغیز چهارشنبه یف

35- ساله، معلم

شهر- خاروغ

برگرداننده: سرور شاه ارکان

شهر- کلگری- کانادا

۲۰ جون ۲۰۱۸